

ПЕТРО КАЧУРА

РОСА СУЦВІТЬ

(ПОЕЗІЇ)

1 9 5 5

ПЕТРО КАЧУРА

РОСА СУЦВІТЬ
(ПОЕЗІЙ)

УКРАЇНСЬКЕ БІБЛІОТЕЧНЕ
ТОВАРИСТВО В ТОРОНТО

НАКЛАДОМ АВТОРА

Друк: «Українські вісті», Новий Ульм, Німеччина

...Вздовж путі малесенські дубочки,
Ледь помітні, в пилозі стирчать,
Напинають утлі холодочки,
Журно, журно листям шелестять.
Де їм поховатися від сонця?
Де од вітру подіватись їм?
Відкіля чекати оборонця
В цім краю суворім степовім?
Кожний би склався сам під себе,
Та такого в світі не бува!
Не бува, а їм же жити треба,
На життя і в них же с права!...

Іван ВИРГАН

Harry S. Truman

A handwritten signature in cursive script, reading "Harry S. Truman". The signature is written in black ink on a white background. There is a horizontal line underneath the signature, and a small flourish at the end.

ПЕТРО КАЧУРА

(Біографічна нотатка)

Пропонуючи увазі читача що невеличку збірочку поезій, ми свідомі того, що в ній є недоліки, що техніка вірша місцями полишає дещо до побажання. Проте, думаемо, що цією дорогою наш поет скорше довідається про думку критиків, яка б допомогла йому сконцетруватися на слементах, що помітно гальмують максимальну ліричність вислову та обмежують лексикон поета.

Це перша збірка поезій П. КАЧУРИ. В українському мистецькому світі на еміграції його ім'я не є фамільярним, хоч окремі його вірші часто появлялися в нашій періодичній пресі. Деякі з них були видрукувані в часописах «Новий шлях» та «Українські вісті» та в журналах «Молода Україна», «Пороги» і «Всесвіт».

Поет походить з Чернігівщини. Народився 1912 р. В 1933 році закінчив Чернігівський Медичний Технікум і працював за фахом. Згодом закінчив при Ніжинському Педагогічному Інститу-

туті педагогічні курси і до війни працював в друкарні в Ніжині під зверхництвом Івана Григоровича Тичини, брата поета Павла Тичини.

Перший його вірш був надрукований в 1939 році в ніжинській газеті. Цей вірш був присвячений Ользі Кобилянській.

На фронтах війни був медиком. Попав в полон, а далі опинився на сміграції. Був членом літературно-мистецького об'єднання в Гайденав, яке видавало свій орган. Був членом об'єднання українських письменників «Молоде Покоління». Брав активну участь в розбудові літературно-мистецького журналу «Пороги».

Тепер проживає в Англії. Бере активну участь в діяльності українських громадських і політичних організацій. Недавно одружився з доно́жкою відомого німецького мистця.

Думаемо, що українські любителі поезії сприймуть цю працю нашого скромного поета тепло й вирозуміло.

В. К.

З ЧУЖИНИ

Даль собачим, пронизливим лаєм
Відгукнулась -- вернувся хтось в дім.
А мені на чужині немас
Навіть слова промовити з ким.

І за верби піти русокосі,
Як бувало у ріднім краю,
Де ходив я дорогами босий
Світлооку стрічати свою.

І шуміли про щастя діброви,
Місяць зорі купав край стогів...
Полиняли геть в дівчини брови
Серед спалених сонцем полів.

Я б до неї крізь хмари полинув.
Хай в собачий вслухається лай,
Скаже: — Хтось мандрувати покинув,
В свій коханий вертається край.

ВЕЧІР

Однє ще бажання лиш спомини будить:
Суцвіття уздріти в маю,
Схилитись край вишні коханій на груди,
В дніпровім, співучім краю.

Вона обів'с мене ніжно руками,
Притиснеться вся до грудей.
І тиша настане ураз над садами,
Від темних наплине алей.

І сич полетить геть від віток намистих
Щоб нас не стривожить в ту мить.
Ми душами станем, як слізози ті чисті,
Що бліснуть в зірницах із віт.

1 9 4 5

ОСІНЬ

Осінь йде з палітрою в руці.
Жовте листя на усі кінці
Вітер рознесе їй затужить в полі,
Де граки розсілись на тополях.

У вирій сумно відлетять бусли,
Мріючи про рідний край в імлі.
Там вогні встають з білявих хат,
І ворони в мороці кричать.

1 9 5 4

* * *

Плисецьким шляхом в село рідне
Я поспішав з дібров колись.
Із вікон виглядали злидні,
І захлиналися від сліз.

Скотина не блукала полем,
Порожні клуні погнили.
Якої ще шукати долі
На нашій горісній землі?

І люди нишком йшли повз мене,
Сердиті і не говіркі.
А вечір плив такий зелений,
Роняв з блакиті ягідки.

СПОМИН

І пригадав село я нині,
Що утопало у снігах,
Садок посріблений в долині...
Далека юність дорога...

Очеретяна рідна стріха!
Давно були ми там, давно...
Там вечір синій клав істиха
Химерні квіти на вікно.

Дозрілий місяць, срібні зорі
І наше небо голубе.
О, рідний краю неозорий,
Забутий не можу я тебе.

1 9 4 6

* * *

Як сонце вже навзаході,
На землю пада тінь, —
Я так люблю вдивлятися
В бездонну далечінь.

Милуюсь дальнім обрієм,
Поки настане ніч,
І все мені вчувається
Близька і мила річ

Матусеньки. О, ненечко!
Чи ж вчуеш мій привіт?
Як ніч заляже тінями,
Як весь спочине світ?

1 9 4 6

РАНОК

Проснулись трави після ночі
Й росою вмилися в саду,
І сонця глянули ув очі
На усмішку його святу.

І засоромилося небо,
Вчуваючи в собі красу..
А як я, краю мій, до тебе
Своє кохання принесу?

Хоча навколо лиш руїни
Та віра в мене, як граніт, —
Що кине жовто-синій цвіт
Погідний ранок на Вкраїну.

1 9 4 6

* * *

На просторім, зеленім лоні,
Я під гомін дібров зростав.
Вороних я гукав в оболоні,
В шум вслухаючись збуджених трав.

І летіли вони, мов шалені
Від чагарнику, де молочай,
Мріє щось в небокраях буденних
Про загублений юністю край.

Розліталися гуси крикливи
З очеретів спід чорних корчів.
Ген, шукати летіли щасливих,
Чебрецем розтривожених днів.

Я гукав своїх коней, щоб мчатись
Через хащі й поля навмання.
Ми ж родилися в будні крилаті,
Був нам вітер весінній рідня.

1 9 4 6

ДО ВЕСНЯНОЇ НОЧІ

Як сонце жар збираючи
По водах і лугах,
Йде спочивати, співаючи, —
Виходжу я на шлях.

Темніє в сизих обріях,
Кричить спросоння сич...
Ти йдеш з думками добрими
На землю, тиха ніч.

О, як люблю я слухати
Твій шептіт по садах,
Як вітер стане дмухати
На сяйво в комишах.

Любови тайну з травами
Ти кинеш в п'яній шал.
Там дівчина лукавими
Очима гляне в даль.

Розкине коси шовкові,
Цілуючись у тьмі.
А місяць в синь підковками
Жбурне в єдину мить.

Зустрінеться з подругою
Коханий віч-на-віч.
Серця з'єднай їх тugoю
Навіки, рідна ніч!

1 9 4 6

ЯБЛУНЕВИЙ ЦВІТ

О, цв'т.. яблунь чарівнії,
В саду над стріхою моєю.
Я безліччю горів надій,
Коли вкривалися алєї
Молочним цвітом довкруги.
І синь цвіла небес врочистих,
Дзвеніли в сонці береги,
І води хлюпотіли чисті.

Я так чекав, щоб та прийшла
В наш сад розквітлий, із якою
Я був колись біля села
Щасливий ранньою весною.

А ти переливавсь в очах
Моїх невинністю і святом.
Ти був, як мій юнацький шлях,
Де я молився край розп'яття.

Казала дівчина: фата
У неї буде білосніжна,
Неначе цвіт твій і літа,
В яких налиті соком вишні.

Кохана в безвість відійшла,
А ти осиплешся й покриєш,
Мов помахом гучним крила, —
Пелюстками мої надії.

1946
м. Гайденав.

ПЛАЧЕ ОСІНЬ

Плаче осінь дрібними сльозами,
Злемлю туга непроглядна вкрила...
«Мамо! Люба моя мамо!» —
Над труною дівчина тужила.

«На кого ж мене ти залишаєш
В чужині холодній і суворій?
Хто розважить в горі і одчай,
Дасть пораду, щиро заговорить?

Ти ж казала: вернемось додому!
Ти казала: вже не довго ждати!
Тепер мушу тяжку, невідому
Путь-доріжку в самоті топтати...»

. . . . .

Росить осінь дрібними сльозами
Ліс і луки. Почорніли ниви...
Дівча тужить, плаче коло ями,
Вторить вітер угорі бурхливий.

1 9 4 7

МАТЕРІ

Сумувати тобі не треба,
Плач хіба допоможе в біді?
Вкрито чорними хмарами небо,
Людські трупи пливуть по воді.

З них одні у військових шинелях,
Інші в білих вбраннях з полотна.
Вийдеш ти під свистіння шрапніслі,
Щоб набрати води із човна.

Глянеш в хвилі, і трупи убитих,
Захитаються в водах грізних.
Будеш скорбно за сином тужити,
І молитись за скривдженіх всіх.

1 9 4 7

НАТАЛЦІ

Ніби сонце — твій усміх ласкавий;
Очі щастям ятряться твої.
Вже росою покрилися трави,
І замовкли стодзвінні гаї.

По гриби ми ішли й заблудились
На стежках край зарісших боліт.
Ти тумани вечірні любила,
І росу, що спадала із віт.

Ти у ній своє личко купала,
Із латаття сплітала вінки.
Загубилася ти, десь пропала,
Призабулись далекі стежки...

Тільки я ще приходжу над вечір,
Як у нас замовкають луги,
І вслухаюсь в замислений клечінь
Тихих кленів, де сплять береги.

І не можу знайти я стежини,
Де колись заблудилися ми...
В небі хмар пропливають крижини,
Зорі блимають журно з пітьми.

О Л |

Вже пелюстки із рож весною
В росі схилились на вікно.
Твоєю хмільною косою,
Я був закручений давно.

Вона доріжку простелила
В юнацьких мріях по лугах.
А серце чуло: ти любила
Себе читать в моїх очах.

Осиплються пелюстки з рожі,
На підвіконня, де вітри
На ліжко кинуть лист порожній,
Журливе сяйво від зорі.

1 9 4 7

* * *

Мжичка сіра й туман при долині.
Впала болем на серце зима.
Де ж ви, птиці, мої ви єдині?
Вас не видно, із краю нема.

У тяжку, безвідрядну годину,
Не прилинули з рідних країв.
По чужих я бродив полонинах,
В шум вслухався німих вітряків.

Щось вони безвідрядне шуміли,
Заховались в туманах густих.
Він підводивсь, як привид, у білім,
Від шотляндських, скелястих доріг.

І літа так проходять, як хвилі,
Що вдаряють з чужих берегів.

• • • • •
Теплі спомини, краю мій милий,
Пісні рідної журний мотив.

1 9 4 8

ВДОВА

Попід лісом сумує хатина,
Потонули шибки у снігах.
І як стихне в полях хуртовина,
З неї вийде вдовиця на шлях.

Сосни скинуть їй снігу з верхів'я,
Похоронно завиують вітри,
Слізно блимати стане сузір'я
Над паромом старим на Дніпрі.

На морозі стара яворина
Стелить кучері білі до ніг,
А вона виглядатиме сина
Із військових далеких доріг.

Постоїть удова серед поля,
Загуде з телеграфних дротів:
Не чекай, він не прийде ніколи
Із далеких, кривавих фронтів...

1 9 4 9

* * *

В перших променях квітнуть хмари,
Утікає туман до ярів.
Так заграй же мені на гітарі,
Про відважних людей з кораблів.

Крейсери йдуть у море бурхливс,
У туманах важких пропадуть.
На світанку хтось буде щасливим,
У далеску збираючись путь.

І моряк пригадає коханку,
Свій останній у барі причал...
За бортом роздзвеняться світанки,
Під пасатів розгніваний шал.

І матроси, вдивляючись в обрій,
Коли море підводить валі,
Пригадають забутих і хороших,
Що водили на бій кораблі,

І вертались назад в непогоду,
До вогнів своїх лагідних хат...
Осінь тужить, по хвилях проходить,
Альбатроси над морем кричать.

ЖОРЖИНА

Я і нині співаю ту пісню,
Що кохана любила співати.
Розшумлялись діброви Полісся,
Сміх лунав голосистий дівчат.

Ми підносили келихи вгору,
За підхмелене щастя пили.
Десь воно утопилося в морі
Чи розтало в перекотах мли.

Ти відчула: я хату покину,
Зілля-чарів шукала від зла,
І мені на розлуку жоржину
На зорі біля фіртки дала.

Вже жоржина твоя почорніла,
Мов юнацький, мій райдужний світ.
Тільки пісня, яку ти любила,
Ше у серці бентежнім бренить.

1 9 5 3

СОЛОВ'Ї

Хто може болі серця зупинить,
«Прощай» — сказати ніжно на світанні?
Барвистий роздзвенівсь піснями світ,
Зоря розквітла в лузі в сподіваннях.

Хай світить і як жар очей горить,
Я ж так любив вдивлятися на неї...
Згубивсь в туманах одинокій слід,
Блищить у інеї гаїв кирея.

Там солов'ї до наших ген садів
В піснях переливаються тендітних. —
Я вітер у своїх қраях любив,
І солов'їні пісні стиглим квітнем,

І ту любов, що загубилася десь,
«Прощай» — сказавши серцю наостанку.
Пливе туман ізза-притихлих плес,
Оздобившись росою на світанку.

1 9 5 4

ПОКОСИ

А хвилі плещуть в береги,
Несуть останній усміх сонця.
Лягли покоси довкруги
В моїй некошеній сторонці.

І чириків з пісків сім'я
Злетівши, губиться у хвилях.
О, сторона дзвінка моя!
Ти, як пташині в леті крила.

Я загублюсь в твоїх лугах,
Росою вмиюсь на прощання,
Щоб ти веселкою в очах
Moїх розквітла в час світання.

1 9 5 4

ГУСИНІЙ ПЕРЕЛІТ

Сонце по небі котилось,
За очеретом зайшло...
Гуси підводили крила,
Скиглили за тим, що пройшло.

В сизім тумані летіли
Втрачене щастя шукать.
Іншим гукали щосили,
Чи повернемось до хат?

Зникли вони, розгубились,
Наче у ожеледь ми.
Роки ім лагідні снились,
Сонце ясне серед тьми.

1 9 5 4

ПТАШЕЧКА

Біля нашого вікна
Пташечка співа одна:
«Тьох, тьох, тьох!» —
Пташечка співа одна.

Тихо, друзі, ви сидіть,
Пташеняточок не зженіть:
«Тьох, тьох, тьох!»
Милу пташку не зженіть.

Гарно так співа вона,
Аж в лугах дзвенить луна:
«Тьох, тьох, тьох!» —
Аж до гор летить луна.

ВЕСНЯНА КАЛАМУТЬ

Синіють пролісками далі,
Берези коси розплели.
Вже перші крижні прокричали,
Відою в плавнях пропливли.

Зашелестяль вітри п'яночі
В гречках медових за селом.
Притихла хвиля в сірих кручах,
Мов чорна хмара над Дніпром.

А я пройдусь і привітаю
Народження дмухняних трав,
Щоб жайворон злітав над Краєм,
Про щастя в небесах співав.

1 9 5 4

* * *

В барвінку, в зіллі зашумить
Земля під гомін грому.
Впаде на землю первоцвіт,
Як я вернусь додому.

І зашумлять мені сади,
Струснутъ росинки клени.
Шептати буде хтось: прийди
До мене в сад зелений.

І стане сном безмежний луг,
Де ми квітки збирали.
І заспіває виднокруг,
Покривши дзвоном далі.

1 9 5 4

* * *

Чудовий день в суцвітті випав,
І жайворон злетів в блакитъ.
Шумить край вікон ніжно липа,
Проміння оббиває з віт.

І далечінь за перелазом
Гойдає гречку і жита.
Я серцем перейняв відразу
Країни рідної життя.

Напивсь води з джерел прозорих,
Набрався мудrosti в птахів.
І мрії ген по Чорнім морю
Мої пливуть в тривозі днів.

О, як люблю я привітати
Народження весни в полях.
Як місяць звисне з віт щербатий,
Посріблить наш убогий дах.

Віддам я все за мить єдину,
Щоб стрінути в своїм краю,
Похилу в полі яворину,
Самотню молодість мою.

1 9 5 4

ПЕЛЮСТКИ з РОЖ

Цвітуть велично і яскраво
Троянди в нашому саду.
Там роси падають на трави,
Я чулий вулицею йду,

Щоби зустріти чорнобриву,
Про молодість їй розказати.
Коли несуть в вітрах діброви
Свій смуток до притухлих хат.

Вона зупиниться край кленів,
Погляне мрійно в далечінь.
А вечір, дивний і зелений,
Чиось гукне з-за лісу тінь.

Нарву тобі трянд із саду,
І в росах пелюстки бліді,
Тобі згадуться в дощопади,
Мов гуси свіtlі на воді.

Ти пригадаєш нашу юність,
Що, як пелюстка відцвіла.
І пропаде край лугу в дюнах
День щастя нашого й тепла.

1 9 5 4

ДІВОЧИЙ ЦВІТ

Розкішна заля попливла
У звуках музики довкола.
І обдивлявся з-під чола
Дівчат мій погляд. І поволі

Плив залею за вікна в сад,
Де юнь моя цвіла в алеях,
І не вернулася назад
До мене в соняшній киреї.

Вона ще з вітром край берез
Затужить і полине тінню,
Де голос дівчини ізчез
У далях хмурих і осінніх.

Я вийду в сад у тиху ніч,
Сузір'я розіллють на віти
Свій блиск, шукаючи обличч,
До болю чуйних і привітних.

1 9 5 4
Манчестер

* * *

Пшеницю вітер хилита
Там біля копів, де хлопчина
Лежить і мріями літа
В покритих тишею долинах.

Він щиглів з іншими ловив
Там у горішнику учора.
Туман встає від вітряків
І розливається, як море.

А хлопець той втомивсь возить
Снопи в стодолу, спочиває.
І в тіні явора стоїть
Його буланий й оглядає

Картоплі сполені ряди,
Корони соняшників в полі.
Злітає чацля до води
Там у замисленім роздоллі.

Той хлопець встане й побреде
Стернею за високим возом.
Його десь мати вдома жде,
Усівшись нишком на порозі.

1 9 5 4

* * *

Наша пісня дзвенить по світу,
Не стихає її мотив.
В ній колоситься радісно жито,
Шум лунає поліських лісів.

Чути в ній шахтарів мужній голос,
І повстанців роз'ятрений клич,
Щоби ми не хилились, мов колос,
Вийшли битись із злом віч-на-віч.

Наша в ній ще гремить перемога,
І на бій ми ідемо із злом,
Щоб недолю донести до Бога
І на волі спочить над Дніпром.

І дає нам мужності й сили
Пісня наша, мов предкам колись.
То ж її ми у серці зродили,
Серед горя людського і сліз.

1 9 5 4

ТРАВЕНЬ

Усміхнулися квіти до мене:
В грудях серце забилось тендітне,
Пригадались у вечір зелений
Пелюстки вже відквітлого квітня.

Я збирав їх, оздоблював слізьми...
Юнь, як вихор, летить у минуле.
Десь вівтар погасає вітчизни,
Сяйвом серце осяявши чуле.

То у грудях моїх воно тужить,
І пташиною лине по світі.
Дивні квіти всміхаються в лузі,
Пелюстками хитають привітно.

1 9 5 4

ДИТЯЧА

Я ще дівчина маленька,
Хочу, хочу підрости.
Стало знов в дворі тепленько, —
О, матусс, в двір пусти.

Там вже соняшне проміння.
Розіллялось серед віт.
В обріях ясних, стодзвінних,
Бусел з вирію летить.

Принесе він квіти й трави,
Кине їх з ломачям в двір,
Стане хлопотіть на ставі,
Свій на жаб скерує зір.

1 9 5 4

IДИЛІЯ

Під вікном сосна, снігами вкрита,
Мріс про чиєсь забуте літо.
Зводить віти в соняшнім промінні
В небокраях лагідних, стодзвінних.

Я прийду, сосну ту привітаю,
Прошумлять вітри над отчим краєм,
Снігом кинуть довкруги привітно,
Мов суцвіттям у стодзвіннім квітні.

1 9 4 7

ПОВНОТА

Слухай: сади кучеряви
Щось понад ставом шепочуть.
Хилиться осінь на трави,
Стрічки гаптує дівочі.

Зникне ген там у туманах,
Де понад лугом шипшина
Думає стрінути ранок
В щасті і втісі единій.

1 9 5 4

БЛОНДИНЦІ

Вже багато раз цвіли й осипались
Квіти у дівочому саду.
Верби над рікою в зливах хлипали,
Де тебе, надіявсь я, знайду?

Тільки ти пішла чужими стежками,
Очі аж п'яніли голубі.
Думи мої виткані мережками,
Їх далеко я пошлю тобі.

Та не знаю, чи мої невдачі
Зрозуміє серце молоде?
Іволга затужить і заплаче,
В час, як зірка вечером зійде.

1 9 5 4

* * *

Вечір дощовий. Вогні горять,
Не вщухають, йдуть бої за містом.
На недолю придніпрянських хат
Кряче ворон в шумі падолистя.

Кряче ворон на недолю нам,
Ми розійдемось, позаростають
Ті шляхи, де був вітчизни храм,
І сади буяли поза гаєм.

1 9 5 4

* * *

Блишать травинки після ночі,
Десь цвіт осипався в саду.
І явори мовчать урочо,
Очікують на молоду.

Вона в промінні сонця прийде,
Усмішку кине на луги.
Туман за очерети вийде,
Луну покотить в береги.

І комарів в лозі сковає
Тужлива пісня пастуха.
Сопілка в вербах залунає,
Не знаючи іще гріха.

Вже коники в траві урочо
П'ють перші промені з небес...
На хмарках лагідних, пророчих,
Накреслено буття берез.

ЛІТО

В блакиті сонце і хмарки,
Пасуться в полі корівки...
Спинились вівці коло броду,
В роздумі п'ють цілючу воду.

І на сопілці ніжні звуки.
Пастух виводить ген на луках.

В той спів заслухались тополі,
Чиось згадавши скорбну долю.
А сонце сипле із блакиті
Проміння лагідні, привітні.

1 9 5 4
Англія

В НАДВЕЧІР'Ї

Співаючи, ми з поля поверталися,
Вози скрипіли шляхом під снопами.
Востаннє сонце в обріях злітало,
Злітало кволим птахом над ярами.

А ми вслухались в таємничість лугу,
Де чапля ночувати лаштувалась.
А місяць наче плугатар за плугом,
Ішов за течією в сірих далях.

Ми думали про те, що пережито,
Здавалась юність нам чумацьким возом,
В якого посторонки перебито,
На Івангородській, степовій дорозі.

1 9 5 5

* * *

Високе жито, золотаве,
Жнуть понад вигоном женці.
Дівча поглянуло лукаве
З серпом на мене у руці.

Була струнка, мов тополина
Над нашим ставом край села
В якої росяна краплина,
У серці юному зійшла, —

Зійшла блискучою слізою,
Й перелилась через край.
Чому ж та дівчина рукою,
Мені промовила: — «Прощай»?

1 9 5 5

ЛЮБЛЮ

Люблю тебе, люблю чудовоу
Юначку славну, чорноброву.
Злітає вітер навмання,
Де ти в алеях йдеш щодня.

Прилинь, мета моя, до мене,
В цей вечір, барвами зелений,
І там, де озеро в лілеях,
І дуб в смарагдовій киреї,
Я буду ждатъ тебэ самітній,
Весь повен мрій від чарів квітня.

Ми поцілунком у єдине
Зіллемось, де п'янка калина,
Шумить про молодість-покуту.
І пахне чаром м'ята-рута.

1 9 5 5

САМОТНІСТЬ

Земля вронує, шелестить
У шатах весняних, квітчастих.
Весни люблю я первоцвіт,
Мов квіти юности і щастя.

Я ввесь думками молодий,
І повен сил і поривання.
Так не роби ти смуток з мрій,
В яких горить вогнем кохання.

Візьми гвоздику й пелюстки
І пригорні до уст спрагливих.
Пісні жили у нас дзвінкі,
І ми були колись щасливі.

А зараз ніби журавлі,
Які летять у високості,
Нам ранки впали у імлі,
І шарудить в канавах осінь.

Хай в мріях ще живе весна,
Торочки розстеляє з квітів.
Ми вип'єм келехи до дна,
В яких любов живе привітня.

1 9 5 5

